

[Tove Lindbo Larsen]

lige at bemærke, at jeg ikke behøver at gå i detaljer. Jeg mener, at de holdninger, vi har til spørgsmålet, klart kommer til udtryk. Vi har påpeget de steder, regeringens sparediktat rammer. Vi mener, at det rammer urimeligt, og de steder, der rammes særlig urimeligt, har vi gjort nogle bemærkninger om.

Jeg skal ikke undlade at sige, at det er utroligt, at en regering, der mener, at den fører en børnevenlig politik – den har ikke bevist det, men den siger selv, at den gør det – vil nedskære så kraftigt på den socialpædiatriske afdeling. Det vil få nogle følger for børnefamilierne, der er næste uoverskuelige, hvis de kommer ud i vanskeligheder.

Det er også urimeligt at opleve, at man på den ortopædkirurgiske afdeling foretager voldsomme nedskæringer, som man prøver på at bortforklare ved at sige, at det er amtskommunerne, der løser opgaverne. Vi har fået nogle henvendelser i kommunaludvalget, bl.a. fra Landsforeningen af Vanføre, der på meget klar og tydelig måde fortæller, hvad det betyder for folk, hvis ikke de får behandling i rette tid, og hvis ikke man får mulighed for at videreføre den specialviden og tilføje ny viden til specialbehandlingen på rigshospitalet, hvor voldsomt umenneskeligt og smertefuldt det bliver for patienterne. Jeg synes, at ministeren skulle læse de bilag én gang til, vi har modtaget i kommunaludvalget. De går jo automatisk til ministeriet.

Vi har beskrevet situationen på øjenafdelingen, og jeg vil godt pege på, at selvfølgelig er der visse øjensygdomme, der kan behandles på andre sygehuse, men det er den eksisterende specialviden, man rammer også med dette forslag, og det er det, der generer os så voldsomt.

Det generer os også voldsomt, at man på forskningslaboratoriet på Finseninstitutet vil bortskære syv forskerstillinger og fire af det teknisk-administrative personale. Jeg mener, at man med en sådan handling knækker en gren af forskningen af, at man faktisk siger, at det offentlige – dermed er det regeringens ansvar – ikke kan påtage sig at videreføre en sådan forskning, som vi har haft indtil nu. Man håber, at andre vil tage opgaven op, en slags privatisering. Vi mener ikke, det er ansvarligt at lade en så alvorlig og omfattende forskning privatisere. Man kan have en idé om, at nogle virksomheder, erhvervslivet og andre, kunne tage opgaver op, men med det

kendskab, jeg har til erhvervslivet, og med de midler, erhvervslivet anvender til forskning, mener jeg, at det er en utopisk tanke, at det kan lade sig gøre. Det er galt, hvad der er ved at foregå med hensyn til at ændre forskningsmedarbejdernes antal og deres muligheder.

Jeg vil nævne en helt anden ting på forskningsområdet, vi i almindelighed ikke snakker så meget om. Vi taler mest om klinisk forskning og grundforskning, men forskningen i metodeanvendelse kan ikke fortsætte andre steder. Den forsvinder med dette forslag, fru minister, hvis man skærer ned på Finseninstitutets forskningslaboratorium. Der er ingen andre, der vil tage metodeforskningen op. Det mener vi er uansvarligt.

De nedskæringer, der er tale om på forskningslaboratoriet, er fra 6,2 mill. kr. til 2,7 mill. kr., og det kalder man en tilpasning. Nej, det er en nedskæring. Der er ikke tale om, at det er naturligt, at de må spare ligesom alle andre. Disse områder har ikke brugt for mange penge i forhold til det budgetterede, og der kan ikke være tale om en tilpasning.

Hvordan passer alt dette til den vedtagne generalplan? Det vil jeg meget gerne høre ministerens mening om. Føler ministeren, at man har fulgt de retningslinjer, vi var enige om her i folketinget, da man sammenlagde Finseninstitutet og rigshospitalet? Føler ministeren, at de almindelige regler om samarbejde på rigshospitalet – andre offentlige steder har man tilsvarende regler – er fulgt i forbindelse med disse besparelser? Vi mener ikke, det er rigtigt, og vi mener ikke, man har brugt den fremgangsmåde, der er blevet aftalt.

Ministeren havde naturligvis en lang række begrundelser i sit forsvar for at sige nej til dette forslag. Jeg har kommenteret det lidt, tiden løber jo hurtigt, og jeg skal ikke bruge tiden til at beklage det, men sige, at det, vi står over for, ikke kan forsvares med, at det må amtskommunerne tage sig af. Nej, man ødelægger noget bestående. Man ødelægger bl.a. et godt forskningsmiljø, og man ødelægger den internationale anerkendelse og et internationalt samarbejde, der ville komme patienterne til gode.

Flere af ordførerne har omtalt spørgsmålet om problemerne i forbindelse med hoftoperationerne. Vi er enige i, at det er galt, at